

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κ λ ε μ ε ν η χ α ρ ά
Ι.

Πετοῖσα μὲ τὸ χάραιμα
—Ὡ πόσα ρόδα μοῦ γελούν—
'Στὶ ὠραῖα τὰ οὐρανοθέμελα,
Ποῦ ὀλόχρυσα πουλιά λαλοῦν
Γιὰ τοῦ 'Ηλίου τὸν ἔρχομό.

Πετοῖσα μὲ τὸ 'Ηλιόγερμι
—Ὡ πόσα σύγνεφ'ι θολά—
'Στάντικρυὰ γυτέματα,
Ποῦ ἓνα πουλάκι δι' ἀλάλ'
Γιὰ τοῦ φωτός τὸ μισέμ'.

Μαζὶ ἔπαιρνα τοῦ Πύργου μου
—Ποῦ δὲ θὰ κλείω ἄλλ'ι φορὰ—
Χρυσὸ κλειδί, ποῦ ἐσφίλαγε
Τὴν ὠμωφῆ μου τὴ Χιρὰ,
Νὰ τὴν ξαναῖρω γελαστή...

Τὸ δεῖλι ἐκεῖνο ἐπέταξε
Στὰ συννεφίκια τὰ θολά
Δὲν ξέρω πῶς, ἐβίαιστικα
—Ἄν τὸ νεράκι ποῦ κυλά—
'Στὶ θύρ' ἀφίω τὸ κλειδί...

Γυρνῶ στὸν Πύργο : Ἐγίρισα
—Ὡ νὰ μὴν εἶχα βγῆ ποτὲς—
Ἰρίσκω ὅλα τὰ παρὰθυρι
Κ' ἄδες τῆς θύρας τοῦ ἀνοιχτέ
—Κλίψε, καρδιά μου, σφαιλιστή—

Κ' εἰρήκα ὅλο τὸ Πύργο μου
Πανέρομ δίχως τὴ Χαρά,
Κ' ἐπάνω στὸ τραπέζι μας
Τὰ λόγια ἐτοῦτα, ὦ συμφορὰ,
Ποῦ μὲ κατάντισαν τρελλό :

« Ἐγὼ ὁ τρανὸς ὁ Ἑρωτις
'Οπου εἶρω θύρα, ἐπὶ ἀνοιχτή,
Μπαῖνω, ἀνεβαῖνω ἀρώματα...
Κ' ὅπου εἶρω κόρη γελαστή
Μ' ἓνα φίλ'ι τὴν ξεγελῶ ».

II

Χ ε ι μ ω ν ι α

Φεγγάρι ἀστέρια, δλ' ἀνημμένα,

Θωρῶ στὰ νύχ'ι τοῦ Βοριῶ
Νὰ τρεμοδύνουν σταχτωμένα
Σ' ἀπέραντη θερμιοποδιά,

Καὶ τὴ θολή ματιά μου ρίχνω,
Πρὶν νὰ χαράξῃ, ἀπ' τὸ ψιλά,
Νὰ βλέπω ἀχνόφεγγο τὸ λύχνο
Νὰ σβύλ καὶ νὰ σπυροβόλῃ,

Καὶ ἄδω ἀπλώνοντας τὰ χέρια
'Στὰ σκοτεινὰ μου πυροστί :
—Ἰδῶ ἥταν ὅλα μου ταστέρια
Κ' ἔδω τὰ αἰθέρα τὰ πλατιά...

III

Γ υ ρ ι σ μ ὸ ς

Σὺν πλιννεμένο ἓνα πουλάκι,
Ποῦ πᾶσι τὸ ταῖρι τὸν ναυρῆ,
Στάθεμελό μου τὸ σπιτάκι
Μονάχι σου ἦρθες, λυγερή.

Κ' ἐκεῖ μ' εἰρήκες νὰ προσμένω
Κάτι ἀπὸ σένα τὴν καλὴ
Μὲ τάχειλάκι φλογισμένο
Διψώντας ἓνα σου φιλί :

Στὴν ἀγκυλιά μου εὐὸ μὲ λαύρα
Τρελλή στὴν ἀγκυλιά μου εὐὸ
Γλυκοφιλοῦσες μάτια μαῖρα,
Σὺν νοσταλγὸς 'στ' ὠραῖα νησί...

Καὶ τάχειλάκι μου φιλοῦσες
Μὲ τὸς ἀμέτρητα φιλί,
Ποῦ ἀτέλειωτα γλυκοἀλοῦσες,
Σὺν τὴ σειρήνα τὴν παλιὰ !

Σπέντες ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΒΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ο ΠΟΛΥΕΛΛΙΟΣ

Στὸν Ψυχάρη

« Ἦν' ἡλιμὸς, ξεθυμασμένο, μαρμαμένο δειλινό,
ποῦ βασίλευαν τῆς Δύσης τὰ μέγιστα, στὰ συννεφέ-
νια ματόκλαδ'α τους, πὲ μὴ βυζαντινῆ, μισοσκό-
τινη, πὲ μὴ κλεισμένη, ξεχαρμένη ἐκκλησιὰ τῆς
Πόλης προσεύχουσας ἡ ψυχῇ μου, ξεθοριασμένες
οἱ εἰκόνες ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἄσυσμένες οἱ ἐπιγραφές
ἀπὸ τῆς μαρμαρυπλάκει, φθαρμένες ἀπὸ τὸ γονά-

τισμα, ψέλλαν τὴ νεκρώσιμην ἀκολουθία τῆς φθο-
ρᾶς καὶ τοῦ χαμοῦ. Ὅλα σδυμένα, ὅλα χαμένα,
κανένα καντήλι δὲν τρεμόφεγγε σὰ δάκρυ στὴ
ὀλίγη τῶν πραγμάτων, καὶ τὸ τελευταῖο φῶς ἦταν
στεγνωμένο ἀπάνου στὸ νερὸ τῆς καντήλας, καὶ
τὰ μανουάλια ἦταν τυρὰ καὶ τὰ καντηλέρια εἶ-
χαν ὀλάνοιχτα τὰ διασπόμενα χεῖλη τους, φρεμένα
ἀπὸ τὸ στοτάδι.

Κι' ὁ πολυέλλιος ὁ μυρβόρωτος, ὁ μεγάλος γυά-
λινος πολυέλλιος ποῦ ἔβγαλε μὲ πολύχρωμη δοξο-
λογία, ποῦ καθέριζε ὅλα τὰ χρώματα τῶν νέδρων
καὶ τῶν λιθινῶν, ὁ πολυέλλιος ὁ παλῖος, ὁ ἀρα-
χυσμένος κρέμουνταν βαρὺς μέσα στὴ ρυμπαμένη
ἐκκλησιόλα. Τὸ δεῖλι τὸ ἄρρωστο πέρασε μέσα
ἀπὸ τ' ἀραχυσμένα πολύχρωμα τζέμικα καὶ ὁ πο-
λυέλλιος ὁ βυζός, ὁ σδυμένος πολυέλλιος ἀνῆλθε
τὰ πολύχρωμα μάτια του, μέσα ἀπὸ τὰ μενεξε-
δένια ματόκλαδ'α, ἔνοιζε τὰ λιθινὰ ἄσπερα στήματα
του μέσα στὴ νέκρα κ' ἔβγαλε τὰ σκουνημένα τρα-
πάρια. Καὶ λιθάρισε τοὺς πεθαμένους ποῦ κερμά-
νταν βαρεὰ κάτω ἀπὸ τῆς μαρμαρυπλάκει, ψυχῇ
μου.

Μέσα στὴν ἐκκλησιὰ τὴ θολή, ποῦ τὴ γέμιζε
μάτια καὶ στήματα ὁ πολυέλλιος στὸ δειλινὸ τῶν
καιρῶν καὶ ἡ ψυχῇ μου μ' ἓνα παμπάλαιο προσευ-
χητάρι. Ἐνα προσευχητάρι μὲ σδυμένα γραμματα
καὶ σχισμένα φύλλα, ἓνα προσευχητάρι ποῦ ἀργεῖ
πάντα μὲ κόκκινα μεγάλα γράμματα, τὰ μαρτυρικά
αἵματα. Καὶ μὲ φάνουνταν πῶς ἦταν τὸ ἀντέφεργο
τῶν ξεφτισμένων χρωμάτων τῶν γυαλιῶν, καὶ μὲ
φάνουνταν πῶς ἦταν ἡ βαρὴ τοῦ κίμηντου δειλι-
νοῦ στὸ μαρτυρικό βιβλίο τῆς ψυχῆς μου.

Μέσα στὸν πολυέλλιο στάζανε πολύτιμα πε-
τράδια, ρουμπίνια, διαμάντια, μαργαριτάρια, ἀμ-
ράδια, τοπάζια. Κι' ὁ ἥλιος ποῦ βασιλεῖνε, ἦθε
σὰ μάγος νὰ ξηγήσῃ τὰ δῶρα ποῦ ἔφερνε στὸν ἄ-
γνωστο Θεό, στοὺς πεθαμένους χρόνους, ψυχῇ μου.
Καὶ πρὶν πεθάνῃ χάρισε τὰ δῶρα του, κ' ἔνοιζαν
τὰ ξεθοριασμένα του χεῖλη μὲς στοὺς πεθαμένους
ἤχους καὶ εἶπε : Ἦναι τὰ πετράδια ποῦ φέρνω γιὰ
τὸ στέμμα σου, ὁ βασιλεῖς τοῦ μέλλοντος, κ' εἶναι
ἀπ' τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων σου τὰ ρουμπίνια
σου, κ' εἶναι ἀπὸ τῆς δόξης τῶν προφητῶν σου
τὰ μαργαριτάρια σου. Μέσα στὰ δάση τὰ χυνοποινά,
τὰ κίτρινασμένα δάση, σδύνουν πολλοὶ στῆς ἀπελ-
πιστῆς τὰ κίτρινασμένα δάση, ἡ νύχ'ι τους χλω-
μιάσε, μαρῆθηκε χωρὶς νὰ ἴδουν τὸ φῶς νὰ τοὺς
φῆξῃ στὴ μεγάλη χώρα, φέρνω τοὺς κίτρινους καὶ

Κι ὅσο ἔβλεπε ὁ κ. πρῶνιν ἔβλεπε τοὺς νέους, τοὺς κα-
θούμασαν ἐκεῖ κοντὰ καὶ μπορούσαν νὰ ἀκούω τὰ σοφὰ
του τὰ λόγια. Τόσο ἀνακατέβε ἑλληνιστοὺς στὰ λόγια του
καὶ φώναζε πὲ δονατὰ. Τέτοια σοφὰ λόγια δὲν ἔπρεπε,
κατὰ τὴν ἰδέα του, νὰ πηγαίνουν χαμένα γιὰ ἓνα ἄνθρωπο
μονάχα. Ἦπρεπε νὰ τ' ἀκούω πολλοί. Καὶ ξανακοιλού-
θηγε :

— Ἐσ' δὲν τοὺς ἔβλεπε αὐτοὺς τοὺς μαλλιαρούς, τοὺς
θιαδῶτας τῆς δημῶδους. Αὐτοὶ ἔχουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
των καὶ ἐπὶ τοῦ ἔργου των τὸ ἐθνικὸν ἀνάστημα. Ἔναι
προδῶται τῆς πατρίδος. Ἔναι... μαλλιαροὶ !... Ὁ-
λουν κρέμασμα !... Δεινὸν δ' ἐβρόντης πατήρ... δα-
σκάλλω.

Ὁ νέος, ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ τοῦδωσε τοῦ σοφοῦ μας
πρῶνιν ἀπορρομὴ νὰ ξεπαλώσῃ ἐναντὶ τῶν μαλλιαρῶν, δὲν
ἔβγαλε τσιμουδιά. Στὸ τέλος, ἔχασε πᾶς τὴν ὑπομον-
ή του.

— Μὰ τί δὲ πῆ μαλλιαρός; Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ
καταλάβω. Μαλλιαρός δὲ δὲ πῆ τίποτα. Ποιὸ σαχλὴ,
ποιὸ ἄνοστη, ποιὸ ἀταξιαχτὴ λέξη ἀπ' αὐτὴ, δὲν ἀπάν-
τησα στὴ ζωῇ μου βλέπουν κατεῖτε γραμμένο στὴ ζων-
τανή μας τὴ γλώσσα, καὶ τὸ λένε μαλλιαρό. Διαβάζουν
κάτι γραμμένο μὲ τέχνη, καὶ ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὴ ρου-
τίνα, κι αὐτὸ τὸ βρῖσκουν μαλλιαρό.

Μαλλιαρός δὲ πῆ σαχλὰ καὶ δὲ τὸ λέω ὥσπου νὰ
μαλλιάσῃ ἡ γλώσσα μου. Δὲν πειράζει ὅμως. Μπορεῖ σῆ-

μερὰ νὰ τοὺς λένε γιὰ κοροϊδιὰ μαλλιαρούς, ἐκείνους ποῦ
ἀκολουθοῦν τὴ φυσικὴ τὴ γλώσσα, καὶ τὴ γράφουν κίχλας
μὲ θέρβη μὴ μέρη, ποῦ αὐτὸ τὸ παρατσούκλι μαλλιαροὶ
θάναι τίτλος, καὶ τίτλος τιμητικὸς μάλιστα. Πιστεύω νὰ
διαβάσετε τὸ λόγο τοῦ Κρουμπάχερ στὴν Ἀκαδημία τοῦ
Μονάχου :

— Δὲν ἔβρω τίποτις, δὲ διαβάσα τίποτις ! Κάνει θυ-
μωμένος ὁ Κ. πρῶνιν, μ' ἓνα κρόπος σὰ νῆλθι νὰ δεῖξῃ
πῶς δὲν εἶχε ὀρεγὴ γιὰ συζήτηση. Καὶ δὲν ἔλεγε ψέματα ὁ
σοφὸς μας, λέγοντας πῶς δὲν ἔβρω τίποτις, πῶς δὲν διαβάσα
τίποτις. Καλὰ λέει κ' ὁ Ψυχάρης : « δὲ διαβάσουν τίποτις
δὲν ἔβρω τίποτις, τίποτις δὲ σπουδαῖον, τίποτις δὲν ἔ-
κάζουν — καὶ μιλοῦν » Μὰ γιατί μιλοῦν τότες; Ἐπρεπε νὰ
διαβάσῃ ὁ μέγας δάσκαλος τὰ λόγια τοῦ Krumbacher : Der
Tag wird kommen, da der Spottname Malliaroi, mit den
heute die Anhänger der natürlichen Sprache bezeich-
net werden, ein Ehrentitel sein und da die Männer,
die heute als Feinde oder Vorkämpfer der Vaterlan-
des gebrandmarkt werden, als seine Vorkämpfer und
wähler gelten werden ».

Αὐτὰ τὰ λόγια, δὲν εἶναι πολλὸ καίρια ποῦ ἔνας
Krumbacher τὰ βροντοφώνησε στὸ Μόναχο, μὲ στὴν
Ἀκαδημία, μπροστὰ σὲ ἄλλους σοφοὺς. Καὶ εἶναι ὁ Κρου-
μπάχερ ἓνας σοφὸς φιλόλογος, καὶ βυζαντινολόγος ἐξ-
ουσημένος στὴν ἐπιστήμη.

Τὰ λόγια του εἶναι σοφὰ καὶ μετρημένα. Ὅλος του ὁ
λόγος τυπωμένος καὶ σὲ βιβλίο ζουκετὰ ζουκετὸ, μὲ τὴν ἀπέ-
ραντὸ του φιλληλησισμόν σὲ ἀκαρπάζει, σὲ συνεπαίρνει. Καὶ
ὅμως, ἐνῶ ὁ Krumbacher ὡς τὰ τώρα εἶταν καλὸς καὶ
ἄξιος, ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ μίλησε τὴν ἀλλήθεια τόσο ἐξ-
στερα, ἔγινε γιὰ μερικὸς ἀπροσδιόνιστος (!)

Αὐτὸ τὸ λόγο τοῦ Κρουμπάχερ δὲ τὸν εἶχε ἀδικα-
σίμιο ὁ νέος, ὁ τελειόφοιτος τῆς φιλολογίας. Ἐπὶ φά-
νουνταν ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου :

— Κι αὐτοὺς, τοὺς μαλλιαρούς, ποῦ λέτε, δὲ ἔχ' τοὺς
διαβάστε, βέβαια ! ξανόφθαλμο ὁ νέος. Ἐβλεπε τί θέλουν αὐ-
τοὶ οἱ ἄνθρωποι ! Ἐβλεπε τί γράφουν κ' αὐτοὶ ! Ὅσοι κ' ἔν' τοὺς
βρίζουν, αὐτοὶ δὲ βρίζουν. Ἀπαντοῦν σὲ βρισιὰς μὲ λόγια
ἡσυχα καὶ μετρημένα, μὲ συζήτηση λογικὴ κ' ἐπιστημο-
νικὴ ἔχουσαν ὡς ἀποδείξουν πῶς ἡ ἰδέα τους εἶναι σωστὴ.
Μὲ τῆς ἐπιστήμης τὸ ἀνταρπῶμορφο πελάκι, καθὼς τὸ
λέει ὁ Κωστής Παλαμάς, ἀπάνουν τοὺς γυμναστικούς πύργους
τῶν δασκάλων καὶ τοὺς ρίχνουν συντριμμια. Ἐβλεπε τί
ἀπαντοῦν ποῦ τῆς ἦρταν τῆς δασκαλίστικης γλώσσας αἱ
κατακεφαλίδες. Τώρα κοντὰ ! Τώρα καιρὸ ποῦ εἶστε δῶ
στὴν Ἀθήνα, δὲν ἔτυχε νὰ διαβάσετε κανένα περὶ οὐδ' ἑ-
κὸν Νουμάρι ! Ἀν προσέξετε δὲ ἰδητοπῶς προχώρησε τὸ ἐξ-

(!) Δὲν εἶπε καὶ ὁ κ. Θεοφάνης Λιδαδῆς μὴ φερᾶ
στὴν Ἐκκλησίαν, μὰ μὲ πᾶσι δάλλα καὶ τ' ἀκολουθεῖ
στοὺς ἔξουσους ἔδωκεν χαίρειν ὡς ἀπροσφύλους καὶ
ἀπροσδιόνιστους :

μους και τούς χλωμούς, πίσους στο στέμμα σου,
 ω νικητή της Ζωής. Χίλιες γεννιές αδύνατες, φε-
 ρουσ, χίλιες γεννιές κλαψιάρικες έχουν ορνήσει
 τις χμαίνες χαρές τους, τάπισσα ιδανικά τους.
 Έχουν σταλαξει σπάνια τὰ βραδιά μου μαργαρι-
 τάρια και διαμάντια. Στο ἀκάνθηνο στεφάνι σου, ω
 ἀδοσταυρωμένη, θα φεγγοβολήσουν.

Μέσα στὸ βουδὶ, τὸ σθυσμένο παρακλήσει ποῦ
τὸ γέμιστα τὰ πευμένα στήματα καὶ μάτια, μὲ
φάνηκε πῶς ἔλα ἀνύψωσαν ἕναν αἶνα, μιὰ λατρεία,
στὴ μόνῃ ὑπαρχῇ, στὸ μόνον Θεὸ στὸ δειλινὸ τῶν
καιρῶν—στὴ Ψυχῇ μου. — Καὶ μὲ φάνηκε, ψυχῇ
μου, πῶς ἐγὼ ἔμαναχός Θεός στὰ δειλινὰ τῶν και-
ρῶν, βαστούσα τὸ μοναδικό, τὸ παμπάλαιο προσευ-
χητῆρι, ποῦ ἄλλε σελίδι τὸν ἀρχίζε μ' ἕνα αἰμά-
τινον γράμμα. Μέσα στὴν ἐκκλησιάζ, στὴ σκοτεινὴ,
τὴν ἀρχαιασμένην ἐκκλησιάζ, στοὺς παλιούς γρό-
νους· μὲ τὴ προσευχητῆρι τῆς ψυχῆς μου στὸ χέρι,
στὴ χαμὶ τοῦ κυρίου, στὸ δειλινὸ τῶν ὀρθοαιώνων,
προευχθήκα, ἐγὼ ὁ μόνος τῆς τῆς ρηματικῆς
ἐκκλησιάζ καὶ λατρεψα.— Ἐπένα Ψυχῇ μου.—

Pedro del Castani.

—ΤΑ ΚΕΙΝΟΝ ΗΘΥΠΑΤΕ
“ΤΑΠΟΚΛΑΥΤΗΡΙΑ,”

Ἐνταῦθα γράφηκεν καὶ ἐδημοσιεύθηκεν «τὸ ποικιλοπύρριον τῶν ἁγίων μας», τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ συγγράψας τοὺς στίχους ἐπὶ λόγῳ τῆς ἐπιφυλάξεώς του. Ὁ Νουμάς σήμερον ἔνα καθίκον ἔχει καὶ τὸ ἐκπληρῶναι· Ν' ἀποκαλύψῃ τὸ ἀληθινὸν ὄνομα τοῦ Π ρ ο κ λ ῆ Ἠ λ ι ο π ο ὕ λ ο υ. Ὅριστε! Εἶνε ὁ κ. Ἠλίας Πλουτερίδης. Κ' ἔτσι ἱκανοποιοῦνται καὶ μερικοὶ κύριοι ποῦ ἐχαρηκτήρισαν ὡς ἀ ν α ν ῶ ρ ῖ τ ο ὗ τ ῶ ὅτι ἑνάς ψευδώνυμος εἶ τ ὁ λ η π τ σ ε ἀ β ρ ῖ σ η ἀνδρώπονος μ' τ' ὄνομά του.

Καὶ πρῶτα πρῶτα, περὶ βρισιᾶς ἂν πρό-
κειται. Περὶ κουρελνίσματος, μάλιστα. Καὶ
περὶ κουρελνίσματος ποῦ ἔγινε μὲ γαντοφο-
ρημένο χέρι, μὲ ὅλην τὴν ἀνθρώπινη, μὲ ὅλην
τὴν σεβασμὸν ποῦ ἐπιβάλλει κάθε ἐργασία.
ἔτσι κ' ὅταν μερικὲς φορὲς, ἂν ὅχι τὶς πε-
ρισσότερες, εἶνε παρμένη κατὰ τὰ ξυνέτα λέ-
κατι ἀπ' ἄλλου.

Ὁ ἀγαπῆτος συνεργάτης μας ἡμπορεῖ νὰ
καυχήθῃ γι' αὐτό, θὰ τοῦ τὸ ἀγαγγώριαν
δὲ καὶ οἱ κουρελιασθέντες ἀπὸ τὴν ῥοχνητι-
νὴ κ' ἐλκρινῶν πέννα του, ἀνείχουν τὸ
θεϊκὸ χρίσμι νὰ εἴμαστε ἀνώτεροι ἀπὸ τὴς
προσωπικὲς μικροπρέπειες καὶ νὰ ἡνομιολο-
γήσῃμε τὴν ἀλήθειαν, κ' ὅτιν ἀκρί· αὕτη ἀ-
πενύθνετα, ἐναντίον μας.

Αὐτ' εἶνε ἡ ἀληθεῖα ἃ Ἰὼς ἡ δουλειὰ τοῦ
 Βουτηγίου δὲν εἶνε ἀπο τῆς συννηγμένης.
 Πως καθόρωσσε μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν νὰ δεῖξῃ
 ὅχι μόνον πὼς ἔχει κυλοῦσινάσι καὶ καλοχο-
 νέψει πολλὰ—αὐτὸ δὲ καίνεας δὲν τὸ ἀρνή-
 θηκε πὼς Προκλὴ 'Ἡλίουπολι— ἀλλὰ καὶ ἡ δ.
 κόμῃ πὼς ἔχει καὶ ἡ ἀξιοῦσινάσι πρᾶγματικῶς
 παλαιότητα καὶ ἀξιοῦσινάσι εὐανειδίσια.

Κι' αὐτὸ εἶπε. Τὴν εὐσυνεθιστὴν ἀφῆστε
τὴν κατὰ μέρος. Μποροῦν νὰ καυχῶσθιν κι-
ἀλλοὶ πῶς τὴν ἔχουν. Μὲ τὴν παλαιοκρια-
τὸν ὅμως κανένα δὲν ἡμπορεῖ νὰ μετρηθῇ.
*Ἄν τοῦ καυχήται, ἅς κοπιῇ. Οἱ στίλβες δὲ
«Νομᾶ» στὴν διὰ τοῦ τοῦ. — Οἱ περισσότε-
ροι περὶ ἀπογυμνωθῆκανε ἀπ' αὐτὸν εἶπε φι-
λοι τοῦ. Κ' οἱ περισσώτεροι θὰ τοῦ κόπον
ίσως ἀπὸ τὴν ἡμέραν τὸν χαμερτυμὸν ἢ θάρχι-
σουν νὰ τὸν ὑποβάλετον στὸ μέλλον ὡς
π ρ ρ ρ ο ὅ τ ι.

Μ' αὐτὰ καθόλου δὲν τὰ λογιῖσιν. Τὴν δουλειὰν τοῦ μπροστά: πεντάρι γιὰ ὅτι, τὸ θιγόντιν μιά μέρα στὰ πλάγι τοῦ, Κ' ἐνὶ ἀπὸ τὰ γλέντι τοῦ τὰ μεγάλα ἔτανε νάνα λογιζεται πόσες φάσεις τραγικά ἀγριεμένε, ἢ κωμικά καυσοφυλισμένε θάντικρυζε μιά μέρα στὰν ὅθ' ἔβαινε νὰ πῇ ποὺς ἔτανε κατὰλυτος Προκλῆς.

Ξέρουμε τι θα 'ποῦν σήμερα μερικοί «ἐν
διαφερόμενοι» ποῦ θα μάθουν τ' ἀληθινὸ δνο
μά μου :

— Μπᾶ ! 'Ο Βουτιερδῆς ἤτανε ; Ἐνας δὴ
μ ο σ ι ο γ ρ ᾰ φ ὅ ς (τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δὴ π
τόνισον μετ' ἐλκυστῆρα περιθρόνονσι ἡ ἑνα
τῶν μουζικιαντῶν τοῦς «Κριτικῆς» !) Ἐνα
ποῦ δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ οὔτε δέκα γραμ
μῆς φιλολογικῆς ἐργασίας δικῆς του ; Μὰ γι
αὐτὸ καὶ ὅσα ἔγραψε δὲν εἶχαν κανένα βῆ
θ ο ς ;...

Κ' ἐν πρώτῃς ὁ Βοντιερίδης δημοσιεύον
τας «τάποκαλυπτήρια τῶν λογίων» εἰμίμε

σίεον ταυτοχρόνως καὶ τῇ μεταφθεῖσι τοῦ
Τημωνίου τοῦ Λουκιανού—μὰ δουλειὰ ποῦ
νὰ σὰς χαρὰ ἔχει· κἀ ποῖ αὐτὴ φιλοσοφικὴ ἀ-
ξία. Ὅσο ἀπὸ βάθος, ὁ Κουτιεριδὴς ἐφάρ-
τινος νὰ μὰς διείξῃ πόσον ζεῖν σιαδούρα ἔχει
μέσω του τοῦ β' θ' ο' σ' ἐκείνων ποῦ τόσο και-
ριοῦνται γ' αὐτό.

Μ' αὐτὰ δὲν ἔχουμε καὶ τόσο σημασία, ἂν
ἔτσι τὸ θέλετε. Ἔχει ὅμως μεγάλη σημασία
ἡ πλινθηκαριά κι' αὐτὴ θαυμάζουμε. Γιατ' ἰσ-
τοῦα ἐκεῖνο ποῦ μὴς λείπει εἶνε ἡ πλινθηκαριά
— σ' ἄλλα μὲς καὶ σὴν φιλολογία μὲς ἀκόμη
περισσότερο. Μόνον ὅταν πέσουν τὰ προσηύ-
ματα, μόνον ὅταν ἀρχίσουμε νὰ λέμε τὴν
γνώμη μας θαρρετὰ, ἀκόμη καὶ μὲ ὀρώτητα,
μόνον ὅταν ἀποφασίσουμε νὰ ναισιάζουμε τὴ
ψυχὴ μας σὰ χεῖλιά μας, τὰ ὅποια σήμε-
ρας χρησημεύουν γιὰ νὰ ἐμπούξουν τὴν
ψυχὴ νὰ φανερόνεται — μόνον τότε θὰ ἡ-
πορέη νὰ γίνῃ κάποιου σιθαρῆ δουλειά καὶ
ἐδῶ καὶ μόνον τότε θάρχησι νὰ γιγρεμίζεται
τὸ ἐτοιμόρροπον τεῖχος τῆς ποικιλόμορφης
ψευτιάς, τὸ ὅποιον, ὅπως κι' ἄλλοτε τὸ φη-
νάξαμε, ὁλοῦθε μὲς περιζώνει.

‘Ο Χουμᾶς· γι’ αὐτὸ ἀγωνίζεται. Καὶ τῷ
χει γιὰ καύχημά του ποῦ ἀπ’ τὴν πρώτη τῇ
στιγμῇ ἔτρεψεν κ’ ἐταχθῆκανε στὸ πλεονεξ
του παλικάρια σὰν τὸν Κουτιερόδη, σὰν τὸν
Σταυρόπουλο, σὰν τὸν Παναγιῆ, σὰν τὸν
Περγιαλίτη, σὰν τὸν Iudas Errant καὶ σὰν ἄλ-
λους νέους—ὅχι μόνο στὴν ἁλιεία νέους, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ τοῦ καὶ στὴν διδασκαλίᾳ τοῦ καθήκον-
τος καὶ στὴν εὐσυνειδησία τῆς δουλειᾶς.

Φαρμακείο δ' «Νουμάς» δὲν ἄνοιξε, γιὰ νὰ
ζητήσῃ νὰ τὸ γιομίσῃ μὲ φιλολογικὰς ἐτικέ-
τες. Παλαιότερα εἶν' οἱ στῆλές του, καὶ στὴν
Παλαιότερα, μόνο παλαιοκάρια κατεβύουν.
Ὅπουναοῦ τὸ λέει ἡ καρδιά του ὡς ἔβη. Δι-
κόσε μας ὅταν καὶ στὸ κεφάλι μας ὅα τὸν
βίλομε.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

“ΩΡΕΣ,”

Πουλοῦνται δραχμὲς 23 στὰ βιβλίω-
πωλεία τῆς ΕΣΤΙΑΣ, ΜΗΕΚ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ-
ΔΑΚΗ.

ἤκουσ' ὅτι ἰδοὺτε πότῃ, μέρα μετ' ἡμέραν, ἡ φυσιτικὴ μα-
 γήνησα βρίσκεται ὑποστηροῖσθαι, πῶσο ἡ Ἀλγέβεια
 ἀπλώνεται πρὸς λαμπερά, φαντάζει πρὸς μεγάλην,
 καθὼς λέει ἕνας στίχος τοῦ Παλαμά. Καὶ καθὼς λέει
 ένας ἄλλος πάλι τοῦ Παλαμά, στὸν αὐτὸν εἰς τῆς
 Ἀδωνάων:

Καὶ τῆς ἀληθείας ἡ πνοὴ τοῦ ψέγματος ἀποσημαίνει.
 Ὅτι τί λένε δοσι: ὑποστηρίζουν τὴν ἀληθεῖν μὲς γλῶτ-
 τας, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γὰς τὸ πῶ. Ὅτι κι ἂν σὲς πῶ
 δὲ γὰ τὸ πῶ ἐγὼ τότε καλὰ. Πρέπει νὰ τοὺς διστά-
 σετε.

Ἡ ὁ νεὸς σὺνιπασε, γιὰτὶ εἶδε πῶς γύρισα μὲ τὸ φίλον καὶ τὸν κοιτάξαμε. τοῦ φαίνονταν χιλοὺς πῶς εἶπα πολλὰ γὰρ πρῶτῃ φορᾷ ποὺ λάβαμε τόσο θάρρος νὰ πῇ τὴ γνώμῃ του μπροστὶ τὸν κ. Καθηγητῆ, τὸν πρῶτον, καὶ κοιτάς καταγίε. Ἡέραν δὺν λεπτὰ τῆς ὥρας ἱκανῶς χωρὶς πῆλὶ τὰ μᾶτιν του. Ἡερίμενε ἀπάντησθαι ἀπὸ τὸ σὺ θέλεις δάσκαλο. καὶ τὸν εἶπε κατέλατ.

Ἐκεῖνος ἔδιδεχεν πῶς, ἀπὸ περιφρόνησιν τάχα, δι-
 ᾗ τις πᾶν τὸ θανατικὸν λόγῳ γινώσκων τοὺς μαθητὰς αὐ-
 τοῦ, μπερδεύειν τὸ ἑαυτοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἡ θέσις (1) ν-
 ἔστιν, ἀπὸ τέτοια πρᾶγματα.

Καὶ ὁ υἱὸς ξανάρχισε·
— (Ὁ) σὲς δώσε νὰ διαβάστε καὶ πωλλὰ καὶ τῆς «Κρι-
τικῆς» ὅπου εἶναι τυπωμένοι ἔνας λόγος τοῦ κ. Σιαμα-
τιᾶν γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα. Ποῖσι μάλιστα νὰ ἴδῃτε

και τὸ βιβλίον ποῦθαλε ὁ γιαντὸς ὁ φωτιστὴς, γιατί ἐκ
γίνεται λόγος καὶ γιὰ τὴν ἐκπαίδευσί μας. Ὁ σὺ δὲ δώσ
καὶ τοῦ «Νουμά» μερικά φυλλάδια! κάνει μὲ φαινομενικ
δειλία ὁ νέος φοιτητής. Θέλεται;

'Ο κύριος πρῶτον δὲ βάπτισεν αὐτὸν ἐν ὕδατι
καὶ εὐλόγησε τὸ νεόν. Τὸν δ' ἀπαιτούμενος προσέφη
διδάσκαλος, τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μελίκτος γλυκίων ρεῖ
αὐτοῦ.

[illegible]

μόνος ἐγὼ. Τὸ λέγουν ὅλοι οἱ σφοδροὶ οὐλοκοιτρόφοι τῆς
γλώσσης. Τὸ διχάσασθαι καὶ στῆναι Ἰσλῆ, στὴν «Ταχ-
δόμο.»

—Τὸν ξέρουμε δὲ τὸν «Ταχυδρόμον» σας, κάνει ὁ νέος· εἶναι ὁ πρὸ σχολαστικῆς ἔπ' ὅλης τῆς ἐφημερίδος· τῆς Πόλης, τῆς ἀποκρίτης πρὸ σχολαστικισμοῦ, καθὼς τὴν βλαπτομένην τὴν Πόλιν ἐκείνου ποῦ δὲ ξέρανε τί θὰ πῇ Σμύρνην· «Ἐννοια σας· ξέρου πολλὰ καλὰ ἐκεῖνον πρὸ γράφεικα κατὰ τὸν «Ταχυδρόμον» γιὰ τὴν ἀληθινήν μας τὴ γλώσσα. Φορομὸς καλὰ τὸ ἐξήγαγε ὁ «Ταχυδρόμος» γιὰ τὸ γράτορ τὸ Φωτιστὴν διὰν ἔγραψε ὁ πραγματικιστὸς αὐτὸς ἀνθρωπος τοῦ καλὰ γιὰ τὴ γλώσσα μας, καὶ γὰ τὴν ἐκπαίδευσίν μας· Ὅταν γράφει ὁ Φωτιστὴς τὰ ὅρατα του γράμματα πρὸν τὸν «Ταχυδρόμον», γιὰ τὴν γλώσσα μας καὶ γιὰ τὰ πλοῖα μας, ἀπαντοῦσε καὶ ὁ «Ταχυδρόμος». Μὰ πῶς ἀπαντοῦσε; Μὰ φράσεις περιττοὺς καὶ νοήματα λευγὰ, γιὰ νὰ μὴ ματαιοῦντο λόγια τὸν Φωτιστὴν. Ὁ «Ταχυδρόμος» εἶναι πρὸ κινεῖται καλύτερο τοῦ πολλοῦ ὀδισκαλισμοῦ, καὶ καθὼς ὁλοῦσε ὁ Νουμπεῖ, ἐσώθη τὴ βούμια κλεισμένη μέσα στὰ παρορροῦν τῶν νωμιστικῶν λευκιστῶν.

Ἡ συζήτηση αὐτὴ ἐξακολουθοῦσε, καὶ γὰρ μετὰ τὴν φιλίαν τὴν ὥρα, αὐτὲς λέγοντες ἔειπεν. Ἐπειδὴ οἱ διδάσκαλοι αὐτῶν ἦσαν ἐν τῇ πόλει, οὐκ ἔμελλεν αὐτὰς ἀπελθεῖν ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλὰ ἔμελλεν αὐτὰς ἀπελθεῖν ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλὰ ἔμελλεν αὐτὰς ἀπελθεῖν ἀπὸ τῆς πόλεως.

(ἀπελουήσῃ)